Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡ ἀνάρμοστον βρεθὲν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΦΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουνίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 23

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169)

Προτοῦ λήξῃ ἀκόμη τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ χειμὼν ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ ὁριστικῶς. Ἐχιόνιζεν ἀφθόνως καὶ συνεχῶς. Πᾶν ἴχνος χλόης εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τὰ ὀλίγα δένδρα τῆς ἀκτῆς, ἄφυλλα πλέον, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πάχνης. Συγχρόνως οἱ ἐπιπλέοντες πάγοι, οἱ φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος, ἐγίνοντο ὁλονὲν εὐρύτεροι καὶ πυκνότεροι. Καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια θὰ συνηνοῦντο μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροτέρου ψύχους, τοῦτο δὲ περιεμένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Καὶ ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἐβιάζετο ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ νὰ παγώσῃ ὁ πορθμὸς διὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ὅσον καὶ ἂν ἐχαίρετό που θὰ ἐπάτει ἐπὶ τέλους τὴν γῆν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἡ χαρά της δὲν ἦτο ἐντελῶς ἄμοιρος λύπης. Θὰ ἤρχετο ἡ στιγμὴ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Ναὶ μὲν θὰ ἔφευγον ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἔμενεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη πρὸς τὰ δυτικά. Καὶ μετὰ τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰς ἐκδρομάς του ἀνὰ τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξερεύνησιν, ἐπισκεπτόμενος τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Γιουκὼν καὶ πέραν τῶν ὁρίων χώρας.

Χωρισμὸς σκληρὸς καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ, διότι ὅλοι ἦσαν συνδεδεμένοι ὄχι δι' ἁπλῆς συμπαθείας, ἀλλὰ διὰ φιλίας στενωτάτης.

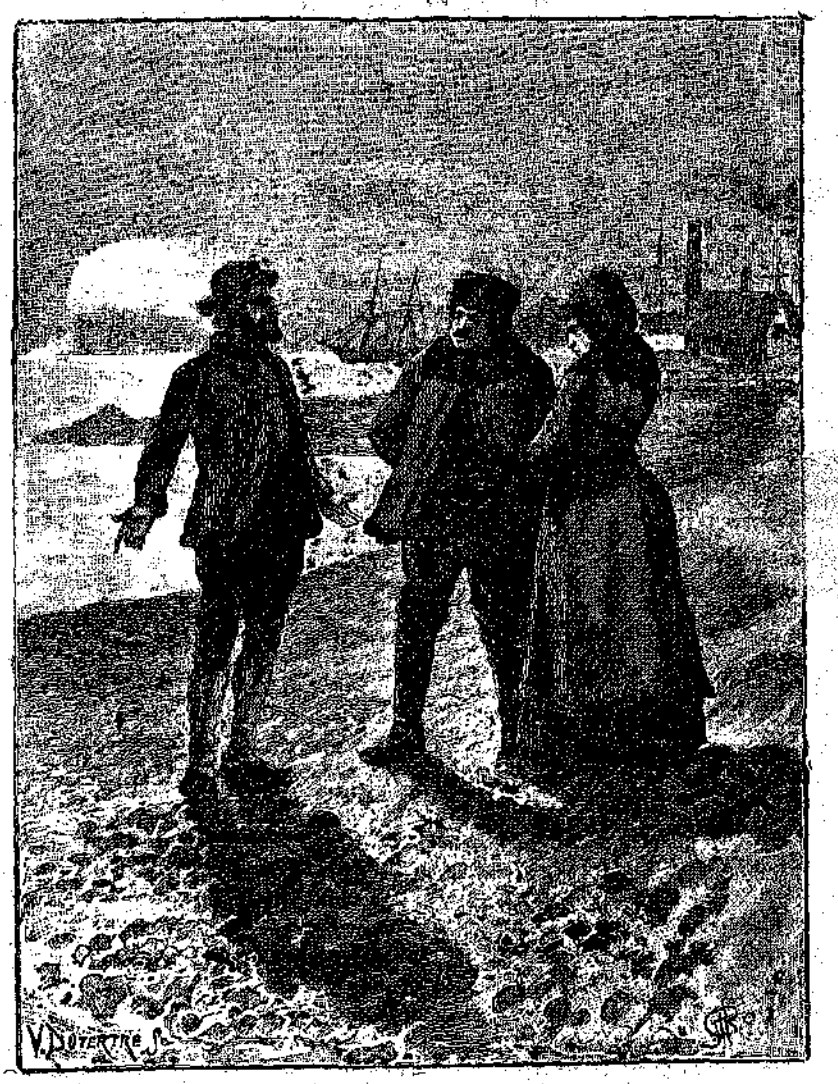

«Ὀνομάζομαι κύριος Σέργιος Ναρκίνης...» (Σελ. 178, στήλ. Υ.)

Καὶ ὁ πλέον λυπημένος ἀπὸ ὅλους ἦτο φυσικὰ ὁ Γιάννης. Ἠμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ αὐτός, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος θὰ παρελάμβανε μαζί του καὶ τὴν Καγέττην; Καὶ τοῦτο μὴ δὲν ἦτο τὸ συμφέρον τῆς νεαρᾶς ἰνδῆς, τὸ μέλλον τῆς ὁποίας ἀπέκειτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου της πατρός; Ἢ μήπως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καλλίτερον προστάτην, ἀπὸ τὸν κύριον Σέργιον; Αὐτὸς τὴν υἱοθέτησεν, αὐτὸς θὰ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ τὴν ἐξεπαίδευε, θὰ τῇ ἐξησφάλιζε θέσιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ εὕρισκεν εἰς οἰκογένειαν πτωχῶν σχοινοβατῶν! Ἐνώπιον τοιαύτης τύχης, ἐπετρέπετο δισταγμός; Ὄχι βέβαια! καὶ πρῶτος ὁ Γιάννης το ἀνεγνώριζεν. Ἀλλὰ ἡ σκέψις αὕτη δὲν ἴσχυε νὰ μετριάσῃ τὴν λύπην του, ἡ ὁποία ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ πῶς νὰ την κατανικήσῃ: Εἶχε συνειθίσῃ τὴν συντροφιὰν τῆς καλῆς, τῆς ἐναρέτου, τῆς ἀφωσιωμένης Καγέττης, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ την ἀπεχωρίζετο, ἴσως διὰ παντός, τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνεμερίζοντο τὰ αἰσθήματα τοῦ Γιάννη. Ἠγάπων τόσον τὴν Καγέττην ὅσον καὶ τὸν κύριον Σέργιον. Ὅπως ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἔβλεπον τὸ πᾶν, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τους συνώδευαν μέχρι τέλους τοῦ ταξειδίου. Θὰ τους εἶχον μαζί των ἀκόμη μερικοὺς μῆνας καὶ κατόπιν... ἀργότερα... θὰ ἔβλεπαν..

Εἴπομεν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Πὸρτ-Κλαράνς ἐσυμπάθησαν πολὺ τὴν οἰκογένειαν. Διὰ τοῦτο δὲν ἔβλεπον ἄνευ λύπης καὶ κάποιου φόβου ἐγγίζουσαν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἐπεχείρει τὸ ριψοκίνδυνον ἐκεῖνο ταξείδιον τῶν στεππῶν, ἐκτιθεμένη εἰς τόσους σπουδαίους κινδύνους. Ἀλλὰ, ἐὰν αὐτοὶ ἐξεδήλουν συμπάθειαν πρὸς τοὺς γάλλους ἐκείνους τοὺς ἐλθόντας ἀπὸ τόσῳ μακρὰν καὶ πηγαίνοντας τόσῳ μακράν, μερικοὶ Ρῶσσοι, οἱ ἀφιχθέντες ἐσχάτως εἰς τὸν πορθμόν, ἔβλεπον τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κύριον Σέργιον, μὲ ὅλως διαφορετικὸν ἐνδιαφέρον.

Δὲν ἐλησμονήσατε ὅτι εὑρίσκοντο τότε εἰς τὸ Πὸρτ-Κλαράνς τινὲς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ προσάρτησις τῆς Ἀλάσκας ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Σιβηρίαν.

Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχον δύο ἔχοντες εἰδικὴν ἀποστολὴν εἰς τὰς ἀμερικανικὰς χώρας, τὰς ὑπὸ τὴν ρωσσικὴν κυβέρνησιν. Εἶχον δηλαδὴ διαταγὴν νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς πολιτικοὺς πρόσφυγας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Νέα Βρετανία παρεῖχεν ἄσυλον, ὥστε νὰ μὴ διέλθουν τὰ ἀλασκανικὰ ὅρια. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ρῶσσος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔγινεν οἰκότροφος καὶ συνταξειδιώτης μιᾶς οἰκογενείας σχοινοβατῶν, ἐκεῖνος «ὁ κύριος Σέργιος» ὁ ὁποῖος ἐσταματοῦσε ἀκριβῶς εἰς τὰ σύνορα τοῦ κράτους τοῦ Τσάρου, τοῖς ἐφαίνετο ὀλίγον ὕποπτος. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐκέβλεπον ἀγρύπνως, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται.

Κατὰ συνέπειαν ὁ Σέργιος δὲν ἐγνώριζε διόλου ὅτι κατεσκοπεύετο. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο, παρὰ τὸν προσεχῆ χωρισμόν. Ἀρά γε ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῆς ἰδέας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐν τῇ Δυτικῇ Ἀμερικῇ ἐξερευνήσεις του καὶ τῆς ἰδέας νὰ παραιτηθῇ αὐτῶν ὁριστικῶς ὅπως ἀκολουθήσῃ τοὺς νέους του φίλους εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἄδηλον. Ἐν τούτοις, βλέπων αὐτὸν πολὺ σκεπτικόν, ὁ Κασκαμπὲλ ἀπεφάσισε νὰ προκαλέσῃ μίαν ἐξήγησιν περὶ τούτου.

Μίαν ἑσπέραν, τὴν 11 Ὀκτωβρίου, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀποταθεὶς ὁ Κασκαμπὲλ πρὸς τὸν Σέργιον τῷ εἶπε, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ νέου ὅλως διόλου πράγματος:

— Ἀλήθεια, κύριε Σέργιε, ξεύρετε ὅτι σὲ λίγο θἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν πατρίδα σας;

— Βεβαίως, φίλε μου ... τὸ ἠξεύρω.

— Ναί· θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ρωσσίαν... καὶ ἀκριβῶς θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ Πέρμον, ὅπου, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μένει ὁ πατέρας σας ....

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ ἠμποροῦσα... νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζί σας;

— Κύριε Σέργιε, εἶπεν ἡ Κορνηλία, σκοπεύετε νὰ μείνετε πολὺν καιρὸν ἀκόμη εἰς τὴν Ἀμερικήν;

— Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω καλὰ-καλά.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅταν θὰ το ἀποφασίσετε;

— Ἀπὸ τὸ Φὰρ-Οὐέστ. Ἡ ἐξερεύνησίς μου θὰ με γυρίσῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπιβιβασθῶ μὲ τὴν Καγέττην...»

Μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς ὁ Κασκαμπὲλ εἶπε μὲ κάποιαν δειλίαν:

«Κύριε Σέργιε, μοῦ ἐπιτρέπετε... νὰ σας κάμω μίαν πρότασιν; Ἀλήθεια, τὸ ἠξεύρω, θὰ εἶνε πολὺ κοπιαστικὸν νὰ περάσετε ὅλην τὴν Σιβηρίαν, μέσα 'στὰ χιόνια καὶ 'στοὺς πάγους... ἀλλὰ τέλος πάντων.... Ὅταν ἔχῃ κανεὶς θάρρος καὶ θέλησιν...

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, πίστευσε ὅτι οὔτε οἱ κίνδυνοι οὔτε οἱ κόποι μὲ τρομάζουν καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ τους συνεμεριζόμην μαζί σας, ἐάν...

— Διατὶ λοιπὸν δὲν κάμνομεν ὅλον μας τὸ ταξεῖδι μαζί; διέκοψεν ἡ Κορνηλία.

— Τί ὡραῖα θὰ ἦτον! προσέθεσεν ὁ Ἀλέκος.

— Ἂν 'πῆτε ναί, θὰ σας φιλήσω!» ἀνέκραξε καὶ ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη δὲν εἶπον τίποτε...

«Ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, εἶπε τότε ὁ κύριος Σέργιος, ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθη ἐπί τινας στιγμὰς· ἤθελα νὰ συνομιλήσωμεν ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Κορνηλίαν καὶ μὲ σᾶς.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας..καὶ ἀμέσως.

— Ὄχι, αὔριον· ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

Μετὰ τοῦτο καθεὶς μετέβη εἰς τὴν κλίνην του. Οἱ Κασκαμπὲλ ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ συγχρόνως περίεργοι. Διατὶ ἀρά γε ἤθελε νὰ τοις ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως ὁ ρῶσσος; Εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μεταβάλῃ σχέδιον, ἢ μήπως ἤθελε νὰ εὐκολύνῃ ἁπλῶς τὴν οἰκογένειαν, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους τὸ ταξεῖδιόν της, παρέχων εἰς αὐτὴν χρηματικόν τι ποσόν;

Ὁπωσδήποτε, οὔτε ὁ Γιάννης, οὔτε ἡ Καγέττη ἠμπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ συνδιάλεξις ἔλαβε χώραν τὴν ἑπομένην πρωΐαν. Ὄχι ἐκ δυσπιστίας πρὸς τὰ παιδιά, ἀλλὰ διὰ νὰ μή τους ἐννοήσουν οἱ ἰθαγενεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐπηγαινοήρχοντο, ὁ κύριος Σέργιος παρεκάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κασκαμπὲλ νὰ πομακρυνθοῦν ὀλίγον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ Εὔδρομος Οἰκία. Οὕτω λοιπόν, πλησίον τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἐλαιοποιείου ἔγινεν ἡ ἀκόλουθος συνομιλία.

«Φίλοι μου, εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος, ἀκούσατέ με καὶ σκεφθῆτε ὡρίμως πρὶν ἀποκριθῆτε εἰς τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν θὰ σας κάμω. Γνωρίζω τὴν καλήν σας καρδίαν· πολλάκις ἕως τώρα ἔλαβα δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ λάβετε μίαν τελευταίαν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ μάθετε ποῖος εἶμαι...

— Ποῖος εἶσθε; εἶσθε ἕνας λαμπρὸς καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀνέκραξεν ὁ Κάσκαμπέλ.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος μειδιῶν. Ἀλλ' ὁ λαμπρὸς καὶ ἐξαίρετος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει διὰ τῆς παρουσίας του νὰ ἐπαυξήσῃ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξειδίου σας διὰ τῆς Σιβηρίας.

— Ἡ παρουσία σας εἶνε κίνδυνος, κύριε Σέργιε; τί λέτε! εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ναί· διότι ὀνομάζομαι κόμης Σέργιος Ναρκίνης... Εἶμαι πολιτικὸς ἐξόριστος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΞΕΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ποῦ νὰ σάς τα λέγω!

Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσω χθὲς τὴν μικρὰν Ἰουλίαν, πρώτην φορὰν ὕστερ' ἀπὸ τὴν διαδόητον ἐκείνην συνομιλίαν μας περὶ ἀποκρηᾶς καὶ σαρακοστῆς...

Τὴν εἶδα πάλιν εἰς μίαν μικρὰν συναναστροφήν, ἀλλ' εἰς τὸ ὕπαιθρον. Τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ εἶχεν ἀντικαταστήσῃ ὁ κῆπος, ὑπὸ τὴν σκιάδα τοῦ ὁποίου αἱ μητέρες καὶ αἱ μεγαλήτεραι ἀδελφαὶ συνωμίλουν περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, ἐνῷ ἔξω τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κοράσια ἑδοκίμαζαν τὸ νέον παιγνίδιον τῆς Διαπλάσεως «Βρέχει!» καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς φωνάς των καὶ ἀπὸ τὰ γελιά των, τὸ εὗρισκαν ὡραιότατον.

— Διατὶ δὲν παίζεις καὶ σύ; ἠρώτησα τὴν Ἰουλίαν, ἡ ὁποία ἅμα με εἶδεν ἔσπευσε νὰ με πλησιάσῃ, ὡς ἂν εἶχε νὰ μου εἴπῃ κάτι τι σπουδαῖον.

Ἐμόρφασε καὶ ἀπήντησε:

— Πφ! τώρα ἐγὼ δὲν παίζω πιὰ μὲ τὰ παιδιά! Ἐμεγάλωσα!

Τὴν ἐκύτταξα καλλίτερα. Πραγματικῶς εἶχε μεγαλώσῃ εἰς τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων-πέντε μηνῶν, ποὺ εἶχα νὰ την ἰδῶ. Καὶ τὸ ὕψος της, ὕψος μεγάλης δεσποινίδος, προφανῶς ἐπιτετηδευμένον, τὴν ἔδειχνεν ἀκόμη μεγαλήτεραν.

— Μοῦ φαίνεται, τῆς εἶπα, ὅτι εἶμπορεῖς κάλλιστα νὰ παίζῃς ἀκόμη μὲ τὰ παιδιά. Νά, ἐγὼ βλέπω καὶ ἄλλα

κορίτσια μεγαλήτερά σού που παίζουν.

Τὰ ἐκύτταξε μὲ κάποιαν περιφρόνησιν ἐκεῖνα τὰ κοράσια, ὡς νὰ ἔλεγε:

«Αὐτὲς δὲν θὰ βάλουν μυαλὸ ποτέ».

— Ναί· μοῦ ἀπήντησεν· ἀλλά, ξεύρετε, ἐμένα δέν μόυ ἀρέσουν καὶ τὰ παιγνίδιά που παίζουν Ἐγὼ ἤθελα κρῆκετ, λὼν τέννις ἢ τουλάχιστον καμμίαν ρόντ γαλλικήν, παραδείγματος χάριν: Sur le pont d'Avignon. Τὴν ξεύρετε;

— Μπᾶ! σ' ἀρέσουν ἡ ρόντες; εἶπα. Ἐγὼ νά σου 'πῶ μιὰ ἑλληνική. Τὰ παιδιὰ 'ς τὴν πατρίδα μου πιάνονται ἀπὸ τὸ χέρι, σχηματίζουν κύκλον, χορεύουν καὶ τραγῳδοῦν:

Ἐλᾶτε νὰ χορέψουμε
Τὸ μπάρμπα τὸ Βασίλη
Ποῦ ἔφαγε ψωμὶ κ' ἐλιὲς
Κ' ἐπρήσθηκε ἡ κοιλιά του
Κ' ἐγίνηκε νταβοῦλι.

—Γιὰ νὰ καθήσωμε οὔλοι!

καὶ κάθωνται κάτω ὅλα καὶ πάλι σηκόνωνται καὶ πάλι...

— Φθάνει νὰ ζῆτε! μὲ διέκοψεν ἡ Ἰουλία ζωηρῶς. Mon Dieu! Τί ἄσχημά που εἶνε τὰ ἑλληνικά! τί πρόστυχα! ἐμένα, σᾶς εἶπα, μόνον τὰ γαλλικὰ τραγουδάκια μάρέσουν.

Ἡ ἔκπληξις δέν με ἄφησε νά της ἀποκριθῶ ἀμέσως εἰς τὰ ἀπροσδόκητα αὐτὰ λόγια. Ἡ Ἰουλία ἐπωφελήθη τῆς σιωπῆς μου καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, σᾶς ἔχω ἕνα παράπονο. Γιατὶ ἐγράψατε εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὅσα εἴπαμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα;... Ἄς εἶνε, γι' αὐτὸ δέν με μέλλει· δέν σας εἶπα καὶ τίποτε μυστικό... Ἀλλὰ γιατὶ νά με γράψετε Ἰουλία; Δέν ἀποῦτε πού με λέγουν Ζουλῆ; Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά μου, γαλλικὸ, δηλαδὴ Julie.

— Μὰ εἶσαι γαλλίς; ἠρώτησα μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

—Ὄχι δὲν εἶμαι γαλλίς. Ἀλλὰ τὸ Ζουλῆ εἶνε ὡραιότερο. Ἐκεῖνο τὸ Ἰουλία τί πρόστυχον, τί κρύο! Καὶ μιὰ σιδερόστρα 'ςτὴ γειτονιά μας Ἰουλία την λένε.

— Ἔτσι αἴ;

— Βέβαια! Θὰ πιστεύσετε ἕνα πρᾶγμα; Μοῦ ἔκαμε τόσῳ κακὴν ἐντύπωσιν αὐτὸ τὸ Ἰουλία, ποῦ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔπαυσα νὰ διαβάζω καὶ τὴν «Διάπλασιν».

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπα. Ἀφ' οὗ σάρέσουν τόσον τὰ γαλλικά!...

— Ἀλήθεια, τώρα ὅλῳ γαλλικὰ διαβάζω. Ἡ θεία μου δέν μαφίνει νὰ διαβάζω ἑλληνικά. Τώρα ἄρχισα καὶ ἀγγλικὰ καὶ ἀργότερα θὰ διαβάζω βιβλία καὶ περιοδικὰ ὅλῳ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά. Τὰ ἑλληνικὰ ὅλα θά τα καταργήσω, γιατὶ δὲν εἶνε προκοπὴ ἀπ' αὐτά!

— Πολὺ ὀρθῶς σκέπτεσαι, τὰ ἑλληνικά, ποιός το ξεύρει εἰμπορεῖ καὶ νὰ βλάπτουν...

— Δὲν λέγω αὐτό, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἐννοήσασα τὴν εἰρωνείαν μου· εἰμπορεῖ νὰ μὴ βλάπτουν· ἀλλὰ πῶς νά σας 'πῶ· τὰ ἑλληνικὰ δὲν εἶνε σίκ, δὲν εἶνε ἀριστοκρατικά. Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας διαβάζουν καὶ 'μιλοῦν γαλλικὰ καὶ ἀγγλικά.

— Ναί· ἀλλὰ ἡ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς εἶνε ξένες, ἐτόλμησα νὰ εἴπω.

—Ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία. Εἶνε καὶ πολλὲς ἑλληνίδες που ἔχουν ξεχάσῃ πλέον τὰ ἑλληνικά.

— Χαρὰ 'ςτὲς ἑλληνίδες σου! εἶπα.

— Ἀλλὰ 'πέ μου ἕνα ἄλλο σὲ παρακαλῶ. Ἤθελες νὰ ἦσουν γαλλίς, μαντμαζέλ;

—Ὦ, βέβαια, ἤθελα!

— Καὶ ἀγγλίς;

— Καὶ ἀγγλίς...μίς.

— Μπράβο. Καὶ δέν μου λές· πειὰ σημαία σοῦ ἀρέσει καλλίτερα;

— Ἀπὸ ὅλες; δέν τες ξεύρω ὅλες!

—Ἀπὸ ὅσες ξεύρεις...

— Μάρέσει ἡ γαλλική που ἔχει τὰ τρία ὡραιότερα χρώματα.

Ἡ συνομιλία μας διεκόπη ἐδῶ ἀποτόμως, διότι μ' ἐφώναξε μία κυρία κάτι νὰ μέρωτήσῃ. Ἀλλ' εἶχα διαγνώσῃ πλέον τὴν νέαν ἀσθένειαν τῆς μικρᾶς μου φίλης Ἰουλίας ἡ Ζουλῆς, ὅπως βέβαια τὴν διεγνώσατε καὶ σεῖς: Ἤτο ἡ ξενομανία, ἡ ξενολατρεία.

Τί φοβερὰ ἀσθένεια, μάλιστα διὰ τόσον νέους ὀργανισμούς! Ἔχω νὰ σας εἴπω πολλὰ περὶ αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολή μου ὅμως δὲν χωρεῖ πλέον. Ἀλλὰ τί μας βιάζει; Ἔχομεν καιρὸν νὰ τα εἴπωμεν ἐν ἀνέσει τὸ ἄλλο Σάββατον.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΗΛΙΟΥ ΓΑΜΟΙ

Ὁ Ἥλιος παντρευότανε
κι' ὁ Κόσμος ἐχαιρότανε·
πουλιὰ ἐκελαδοῦσανε,
τὰ ζῷα ἐπηδοῦσανε,
ὡς κ' οἱ βατράχοι ἀπ' τὸ νερὸ
βγῆκαν καὶ 'στήσανε χορό!

Τὴν τρέλλα μὴ ὑποφέροντας
λέει ς' τοὺς βατράχους γέροντας
—Μικρόμυαλοι, χαιρόσαστε,
καὶ δὲν συλλογιζόσαστε,
τοῦ Ἥλιου τούτ' ἡ παντρειά
πῶς θᾶνε λύπη σας βαρειά;

Μονάχος ἀφοῦ ὡς σήμερα
ποτάμια πίνει ὁλήμερα,
παιδὶ τοῦ χρόνου ἂν κάνουνε
λίμνες δὲν θὰ τους φθάνουνε
ὡς κ' ἡ βρυσοῦλες θὰ πιωθοῦν
κ' ἔτσ' οἱ βατράχοι θὰ χαθοῦν.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΥΛΑ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΔΗΘΙΝΟ]

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦσαν τρεῖς ἀδελφοῦλες, ροδοκόκκινες σὰν τὰ ροδάκινα καὶ δροσερὲς σὰν τὸ κρύο νερό. Ἦσαν τρίδυμες καὶ ὡμοίαζαν τόσῳ πολύ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃς τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Δι' αὐτὸ οἱ γονεῖς των ταῖς ἐφοροῦσαν πάντοτε τρεῖς ζῶνες διαφορετικῶν χρωμάτων. Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε κόκκινην ζώνην, ὠνομάζετο Γαρυφαλιά· ἡ δευτέρα ἡ ὁποία ἐφοροῦσε λιλὰ ζώνην, ὠνομάζετο Πασχαλιά, καὶ ἡ τρίτη ἡ ὁποία ἐφοροῦσε ἄσπρην ζώνην, ὠνομάζετο Κρινοῦλα.

Ἐφοροῦσαν καὶ ἡ τρεῖς ἄσπρα φουστανάκια μὲ κοκκίνες μαῦρες, σκαρπινάκια μὲ φιόγκους καὶ μεγάλα καπέλλα στολισμένα μὲ τὸ ἄνθος καθενός. Ἡ Γαρυφαλιὰ εἶχε γαρυφαλάκια, ἡ Πασχαλιὰ πασχαλιὲς καὶ ἡ Κρινοῦλα ἕνα κρῖνον. Τί εὔμορφές που ἦσαν ἔτσι καὶ ἡ τρεῖς μικροῦλες, δὲν περιγράφεται!

Μίαν φορὰν ὁ πατέρας των καὶ ἡ μητέρα των ἔφυγαν διὰ μακρινὸ ταξεῖδι. Ἐπήγαιναν εἰς τοὺς γάμους ἑνὸς μακρυνοῦ συγγενοῦς των, πολὺ μακρυνοῦ, ἀφοῦ ἔμενε σχεδὸν εἰς τὰ σύνορα τῆς Περσίας. Ἀναγκάσθησαν λοιπὸν νἀφήσουν τὰ μικρά των κοριτσάκια εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ θαλαμηπόλου Πανανοῦ καὶ τῆς παραμάνας Παγώνας.

Ἀλλοίμονον! Καλλίτερα νὰ μὴ ἔφευγαν... Εἰς τὸ διάφημα τῆς ἀπουσίας των συνέβησαν κάτι παράδοξα πράγματα! Τὰ εὔμορφα κοριτσάκια των, καὶ τὰ τρία, ἔγιναν ἄσχημα, μὰ τόσον ἄσχημα, ποῦ σ' ἔπιανε φόβος νὰ τα βλέπῃς. Ἡ μύτη τῆς Γαρυφαλιᾶς ἐπρίσθηκε σὲ τέτοιο τρόπον, ποῦ ἔμοιαζε σὰν πατάτα. Ἡ ράχη τῆς Πασχαλιᾶς ἐσήκωσε μιὰ καμποῦρα φοβερή. Καὶ τὰ μάτια τῆς Κρινούλας ἐγύρισαν πρὸς τὰ μέσα, ὥστε τὸ κοριτσάκι ἀλλοιθώριζεν ἐλεεινά.

Ὁ Πανανὸς καὶ ἡ Παγώνα δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν καὶ ἔκλαιγαν ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὅταν δὲ ἐγύρισαν οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν καὶ τα εἶδαν σὲ τέτοια κατάστασι, ἐπῆγαν πιὰ νὰ τρελα-

θοῦν ἀπὸ τὴν λύπην των οἱ ἄνθρωποι.

« Γρήγορα ! ἕνα γιατρό ! τὸν καλλίτερο γιατρό ! » ἐφώναξαν.

Καὶ ὁ Πανανὸς ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὸν κύριον Καθαρσίτην, τὸν περιφημότερον ἰατρὸν τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων.

« Θέλω πρῶτον, εἶπεν ὁ κύριος Καθαρσίτης, νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια σας ἀπὸ ἕνα μέρος, χωρὶς νὰ με βλέπουν ἐκεῖνα»

Δι' αὐτὸ ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου των καὶ τὰς ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν.

« Εὐγενέστατε κύριε, εἶπεν ὕστερα εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον πατέρα. Μὴ φοβεῖσθε, σᾶς παρακαλῶ. Αἱ θυγατέρες σας θὰ γιατρευθοῦν καὶ ἰδοὺ τὸ γιατρικόν. Πρέπει ὀκτὼ ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, ἡ Γαρυφαλιὰ νὰ κρατῇ 'στὰ χέρια τὴν κούκλα της, ἡ Πασχαλιὰ νὰ κρατῇ 'ς τὴν ράχην τὸ κασελάκι ποὺ ἔχει μέσα τὰ παιγνίδια της, καὶ ἕνας ὑπηρέτης νὰ κρατῇ ἕνα καθρέπτη μπροστὰ 'στὰ μάτια τῆς Κρινούλας, ὀκτὼ ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ».

— Παράξενα πράγματα μᾶς λέτε, γιατρέ, εἶπεν ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν. Ἀλλὰ θὰ τὰ κάμουμε, ἐπειδὴ ἔχουμε μεγάλη ἐμπιστοσύνη 'στὴν ἰατρική σας.»

Καὶ πραγματικῶς ἔκαμαν κατὰ γράμμα ὅ,τι τοὺς εἶπεν ὁ γιατρός. Ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ μύτη τῆς

Γαρυφαλιᾶς ἔλαβε τὸ σχῆμα ποὺ εἶχε πρίν, ἡ Πασχαλιὰ ἔπαυσε νὰ εἶνε καμπούρα καὶ ἡ Κρινοῦλα δὲν ἀλλοιθώριζε πειά. Ἔγιναν πάλιν εὔμορφες, πολὺ εὔμορφες, ὅπως ἦσαν καὶ πρῶτα. Ὤ, τοῦ θαύματος !

Φανταστῆτε πιὰ τὴν χαρὰν τῶν γονέων των. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ θαῦμα καὶ ἐπῆγαν νὰ ἐρωτήσουν τὸν ἐξοχώτατον Καθαρσίτην. Εἶνε κεριττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τοῦ ἐπῆγαν ἄφθονα δῶρα καὶ πολλὰ χρήματα.

«Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον ! εἶπεν ὁ ἐξοχώτατος. Ἡ κόρη σας Γαρυφαλιὰ ἔκαμε τὴν μύτην της σὰν πατάτα, γιατὶ ἔχωνε μέσα τὰ δάκτυλά της. Ὀκτὼ ἡμέρας δὲν ἠμπόρεσε νὰ το κάμῃ ἐπειδὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τὴν κούκλαν της καὶ δὲν την ἄφινε μή της πέσῃ καὶ σπάσῃ. Ἡ κόρη σας Πασχαλιὰ ἔγινε καμποῦρα γιατὶ εἶχε τὴν μανίαν νὰ σηκόνῃ τοὺς ὤμους· ἀλλὰ ὀκτὼ ἡμέρας δὲν ἠμπόρεσε νὰ το κάμῃ, γιατὶ θὰ ἔρριχνε κάτω τὸ κασελάκι μέ τα παιχνίδιά της. Ἡ δὲ κόρη σας Κρινοῦλα, ἡ ὁποία ἀλλοιθώριζε γιατὶ ἀγαποῦσε νὰ κάμνῃ μορφασμούς, εἶχε τὸν καθρέπτη μπροστὰ 'στὰ μάτια της ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἐσυχάθηκε τοὺς μορφασμούς της. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον λοιπὸν ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐλαττώματά των .»

Τὸ παραμῦθι αὐτό, παιδιά μου, εἶνε ἀληθινό. Ἂν καὶ σεῖς — ποὺ δὲν το πιστεύω, — χώνετε τὰ δάκτυλά σας 'στὴ μύτη σας, σηκόνετε τοὺς ὤμους σας καὶ κάμνετε μορφασμούς, θὰ πάθετε ὅ,τι ἔπαθαν ἡ Γαρυφαλιά, ἡ Πασχαλιὰ καὶ ἡ Κρινοῦλα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 172)

Μεγάλα γυμνάσια. Οἱ στοῖχοι τῶν στρατιωτῶν αὐλακόνουν τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα καὶ ἐνῷ ἀναπαύονται, ἑτοιμαζόμενοι διὰ τὸ συσσίτιον, εἷς ἀξιωματικὸς πλησιάζει τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος.

Μολονότι ξνέος ἀκόμη, ἔχει ρυτίδας καὶ τρίχας προώρως λευκάς· Τὸ βλέμμα του εἶνε γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν.

Ἐρωτᾷ μὲ ἀγαθότητα τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ χάρις, τὸ ἔξυπνον πρόσωπον, καθὼς καὶ αἱ φρόνιμοι ἀπαντήσεις, κινοῦν πολὺ τὴν προσοχήν του :

— Πόσων χρόνων εἶσαι, μικρέ μου φίλε ;

— Δέκα χρόνων, συνταγματάρχα μου.

— Δέκα χρόνων· τόσος θὰ ἦτο σήμερα καὶ ὁ υἱός μου...

Στενάζει... διστάζει καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γηραιὸν φύλακα, ὁ ὁποῖος πλησιάζει δύσθυμος, χαιρετῶν στρατιωτικῶς:

— Ἔχεις πολὺν καιρὸν ἐδῶ ;

— Κοντεύουν εἴκοσι χρόνια, συνταγματάρχα μου !

— Ὥστε ἦσουν ἐδῶ, ὅταν ἔγινεν ἡ καταστροφὴ τοῦ 1884 ;

— Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ μηχανικοῦ ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ τραῖνο, καὶ αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε υἱὸς του. .

— Σ' ἐλύπησα, χωρὶς νὰ το θέλω, γέροντά μου. Συγχώρεσέ με. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκείνην τὴν καταστροφὴ ἔχασα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου.

— Ὤ, πολὺ σᾶς λυποῦμαι, τῷ εἶπεν ὁ γέρων, ἐνῷ τὸ παιδίον, ὁ μικρὸς ὀρφανός, τὸν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα τρυφερόν.

Κινηθεὶς ἀπὸ τὴν συμπάθειαν, ἡ ὁποία ἀδελφόνει τοὺς ὁμοιοπαθεῖς, ὁ συνταγματάρχης τοῖς διηγεῖται τὴν ἱστορίαν του.

Βαρέως πληγωθεὶς κατὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ Σονταί, δὲν ἔμαθε τὴν συμφορὰν του παρὰ μετὰ τὴν ἐκ Τογκινοῦ ἐπιστροφήν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ποτὲ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης. . .

— Μήπως θυμᾶσαι, γέροντα, κατὰ τύχην — ὦ, εἶνε τόσος καιρὸς τώρα, — νὰ εἶδες καμμίαν γυναῖκα, νέαν καὶ ὡραίαν μ' ἕνα βρέφος ; Ἐφοροῦσε εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα φυλακτὸ μὲ τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεώς του : «22 ἰουνίου 1883»

— Τί ἔχεις, παππού ; Εἶσαι ἄρρωστος ;

— Τίποτα... δὲν εἶνε τίποτα — πήγαινε νὰ παίξῃς.

Ὁ Μιχάλης ἀνήσυχος βλέπει τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη, ὠχρός, τεταραγμένος...

— Πήγαινε νὰ παίξῃς, τῷ εἶπε πάλιν καὶ τον ὤθησε σχεδὸν ἀποτόμως.

Καὶ ψιθυρίσας ὀλίγας λέξεις δικαιολογητικάς : « μὲ συγχωρεῖτε ... ἡ ὥρα τοῦ τραίνου... ἡ ὑπηρεσία μου... » διηυθύνθη κλονούμενος πρὸς τὴν γραμμήν, ἐνῷ ὁ ἀξιωματικός, ἀποδώσας τὴν συγκίνησίν του εἰς τὴν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐξεγείρει, ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον.

* * *

... Πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν καπελέτον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χέρι, περιμένει καὶ πάλιν τὴν ἁμαξοστοιχίαν...

. . . . . .

Εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ μηχανικῶς, ὡς αὐτόματον, καὶ μὲ θολοὺς ὀφθαλμούς, μὲ ὦτα βομβοῦντα, μὲ καίουσαν κεφαλήν, βλέπει χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀκούει χωρὶς νὰ ἀκούῃ, ὡς ὑπνωτισμένος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς μόνον σκέψεως...

Συλλογίζεται τὸ φυλακτὸν ἐκεῖνο, μὲ τὴν χρονολογίαν τὴν μέχρι τοῦδε

ἀκατανόητον δι' αὐτόν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται φυλαγμένον εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταρίου του...

Εἶνε ἆρά γε ἀληθές ; Εἶνε δυνατόν;

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τον ἐστήριξεν εἰς τὴν ζωήν, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον περιέθαλψεν, ἀνέθρεψεν, ἐλάτρευσε, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν του, τὴν παρηγορίαν, τὴν ζωήν του — Δὲν εἶνε ἔγγονός του !...

Θεέ μου ! διατὶ νὰ τῳ ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμούς ; διατὶ νὰ τον ἐξυπνίσῃς ἀπὸ τὸν μακάριον ὕπνον τῆς γλυκείας ἐκείνης πλάνης ;

Ὁ Μιχάλης, ὁ Μιχάλης του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὡς σπλάγχνον του, εἶνε ξένος πρὸς αὐτόν ; Δὲν θὰ τον ἀποκαλέσῃ πλέον «παπποῦν» ;

Ἡ καρδία του συντρίβεται ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτήν.

Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ !

Ὁ Μιχάλης εἶνε ἰδικός του, εἶνε παιδί του, εἶνε ἔγγονός του.

Δὲν θὰ τον δώσῃ κανενός !

Ἀρκεῖ νὰ σιωπήσῃ, νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν του καὶ τίποτε δὲν θὰ μεταβληθῇ.

— Ὤ, τὶ φρικώδης πειρασμός !

Ἀλλ' ἀδιάφορον ! ἐκεῖνος θὰ σιωπήσῃ !

. . . . . .

Ἕνα χεράκι τοῦ πιάνει γλυκὰ τὸ ἰδικόν του.

— Εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος, παππού ;

Στηριγμένος εἰς τὸ κιγκλίδωμα, ὁ συνταγματάρχης περιμένει καὶ αὐτὸς τὴν ἁμαξοστοιχίαν, τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἁμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία κατέστρεψεν ὅλην του τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία τῳ ἥρπασε τοὺς ἠγαπημένους του.

Φθάνει ὡς ἀστραπή.

Διέρχεται.

Διῆλθεν ...ἔφυγεν...

Ἀλλὰ μετ' αὐτῆς ἔφυγε καὶ ὁ κακὸς πειρασμός !

Αἱ σάλπιγγες ἠχοῦν ὡς πρὸς νίκην !

Εἰς τὸ γνωστόν του σάλπισμα, τὸ σάλπισμα τῆς τιμῆς, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς θυσίας, ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος προσέρχεται νὰποκριθῇ : Παρών !

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀξιωματικός, ἀγνοῶν τὸ δρᾶμα τὸ διαδραματιζόμενον ὑπὸ τὴν πολιὰν ἐκείνην κεφαλήν, τῷ τείνει φιλίως τὴν χεῖρα, ἐκεῖνος ὠθεῖ ἀποτόμως τὸ παιδίον πρὸς τὰς ἀγκάλας του, λέγων διὰ φωνῆς βραχνῆς :

— Ἀσπασθῆτε τον ! Εἶνε υἱός σας!

* * *

Ἐκ τῶν δύο — τοῦ μηχανικοῦ ὁ ὁποῖος συνετρίβη ἐπὶ τῆς μηχανῆς του καὶ τοῦ παπποῦ ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὴν καρδίαν του, — δὲν ἔκαμεν ὁ πρῶτος τὴν μεγαλητέραν θυσίαν πρὸς τὸ Καθῆκον !

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ μητέρα τῆς Τιτίκας τῆς ἔδειξε προχθὲς τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ της εἶπε τὰ ὀνόματά των πολλὲς-πολλὲς φορές. Καὶ ἡ Τιτίκα προσπαθεῖ τώρα μόνη της νὰ μάθῃ νὰ διακρίνῃ τὰ γράμματα.

Τί γνώριμα σχήματά που ἔχουν! εἶνε δυνατὸν νὰ τα ξεχάσῃ ποτέ ; Τὸ **Α** π.χ. εἶνε ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον μὲ ζωγραφικὸν τρίποδα· τὸ **Δ** ὁμοιάζει μὲ μουσικὸν τρίγωνον· τὸ **Τ** εἶνε σὰν κρεμαστῆρι φορεμάτων· τὸ **Ι** φαίνεται σὰν στρατιώτης ἀκίνητος εἰς παράταξιν· τὸ **Π** ὁμοιάζει μὲ πόρτα, τὸ δὲ **Η** μὲ σκάλα, ἀλλὰ μ' ἕνα σκαλοπάτι, τὸ **Υ** φαίνεται σὰν δένδρον ξηρὸν μὲ δύο κλώνους, τὸ **Φ** σὰν μύτη μὲ ματογυάλια καὶ τὸ **Ω** σὰν μιὰ κόπιτσα μεγάλη-μεγάλη.

Καὶ γελᾷ ἡ Τιτίκα, γελᾷ μὲ ὅλην της τὴν καρδιά. Τί διασκεδαστικὰ που εἶνε τὰ γράμματα !

Ἀμὲ τὰ ὀνόματά των ; Τὰ περισσότερα ἐνθυμίζουν εἰς τὴν Τιτίκαν ἕνα σωρὸ λέξεις καὶ πράγματά που ξεύρει· καὶ τα λέγει μαζὶ τραγουδιστὰ διὰ νὰ τα ἐνθυμεῖται :

Ἄλφα — ἕνας κάλφας.
Βῆτα, Ζῆτα, Ἦτα, Θῆτα — καὶ μιὰ πῆττα.
Γάμα — γράμμα.
Ἰῶτα — ἡ Παναγιώτα.
Κάππα — καὶ μιὰ κάπα.
Πῖ — παπί.
Ῥῶ — ξερό.
Σῖ — κ' ἐγώ.
Μῖ, Μῖ, Μῖ — ὁ Μίμης.
Νῖ, Νῖ, Νῖ — ἡ κόττα.
Χῖ, Χῖ, Χῖ, — θὰ κλαίω.
Ψῖ, Ψῖ, Ψῖ — ἡ γάτα !

Αὐτὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀλφαβήτου. Τὸ ἐσύνθεσε καὶ το ἐτόνισε μόνη της ἡ Τιτίκα καὶ το τραγουδεῖ κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ.

Βλέπετε ὅτι εἶνε ξετρελαμένη μὲ τὰ γράμματα ἡ Τιτίκα. Γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἐξύπνησε (νά, φορεῖ ἀκόμη καὶ τὸ νυκτικό της σκουφάκι), ἔτρεξε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μπαμπᾶ της, διὰ νὰ διαβάσῃ καὶ μὲ τὰ μεγάλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του.

— Αὐτὰ θὰ εἶνε ὡραῖα, σκέπτεται. Πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλα-μεγάλα γράμματα, ἀφ' οὗ εἶνε τόσῳ μεγαλήτερα ἀπὸ τὸ ἀλφαβητάριό μου!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον ! Τὰ γράμματά των εἶνε πολὺ πιὸ μικρότερα, τόσα δὰ μικρούτσικα, κολλημένα σχεδὸν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε ἡ Τιτίκα δὲν ξεχωρίζει τίποτε. Ἔψαξε, ἔψαξε εἰς τὰς σελίδας των· ἀλλὰ δὲν εἶδε πουθενὰ οὔτε κρεμαστῆρι φορεμάτων, οὔτε στρατιώτην, οὔτε μουσικὸν τρίγωνον, οὔτε τίποτε ! Τί κρῖμα!

Ἔκαμε τὰ παράπονά της εἰς τὴν μητέρα της καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε, ὅτι ἄμα μεγαλώσῃ θὰ διαβάζῃ καὶ τὰ μεγάλα βιβλία που ἔχουν τὰ μικρὰ γράμματα. Τώρα πρέπει νὰ διαβάζῃ μόνον τὸ μικρό της βιβλίο που ἔχει τὰ μεγάλα γράμματα.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 173]

Ὀπισθέν της ἤρχετο κυρία τις μεσῆλιξ, μ' ἐκιβλητικὴν ὄψιν, φοροῦσα ἐνδυμασίαν ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον, μὲ πλῆθος γαγατῶν. Ἦτο ἡ γκουβέρνάντα τῆς κληρονόμου, ἡ μαντμαζὲλ Ἄλβυ. Ἠκολούθει νεᾶνις μὲ φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν. Ἡ ἁπλῆ καὶ ταπεινὴ της ἐνδυμασία ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓν φόρεμα ἀνοικτόφαιον· ἀπὸ μίαν ποδιὰν ἀμέμπτου λευκότητος καὶ ἀπὸ μικρὸν σκούφωμα ἐκ μουσελίνης. Ἐκρατοῦσεν εἰς τὸν βραχίονα πλῆθος σαλίων, ἐπανωφορίων, ἐπινωτίων, ὁ προορισμὸς τῶν ὁποίων ἦτο νὰ προφυλάσσουν τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Λουκίας ἀπὸ πᾶσαν ἐπίδρασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ψύχους.

Μόλις εἶδε τὸ κοράσιον ἡ λαίδη Ἔνσδορτ, ὥρμησε πρὸς αὐτὸ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεφεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ὄχι πλέον μὲ τὴν εἰλικρινῆ σπουδὴν μάμμης, ἀνυπομονούσης νὰ μάθῃ τί συνέβη εἰς τὴν ἐγγόνην της, ἀλλὰ μὲ πλῆρες κολακείας ὕφος αὐλικοῦ πρὸς τὸν κληρονόμον τοῦ θρόνου.

— Διατί, παιδάκι μου, τῇ εἶπε λαμβάνουσα καὶ τὰς δύο της χεῖρας, ἐγύρισες τόσῳ γρήγορα σήμερα; Δὲν ἐκάματε τὸν συνειθισμένον περίπατό σας μὲ τὸ ἁμάξι; Σᾶς συνέβη τίποτε δυσάρεστο; ἔ; κανένα ἐμπόδιο; Πέ μου, ψυχή μου. Μήπως σ' ἐστενοχώρησε ὁ Φλούφ; — ὁ Φλοῦφ ἦτο τὸ σκυλάκι. — Μήπως ἐκρύωσες; Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶχαν τὸν νοῦν των ἡ Μαντμαζὲλ καὶ ἡ Ἑλένη.

Κατόπιν ἔφερε θριαμβευτικῶς τὸ κοράσιον ἀπέναντι τῆς φίλης της καὶ εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε μία παλαιά μου φίλη, ἡ ὁποία θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ἂν θελήσῃς νὰ τῆς εἴπῃς ὀλίγας λέξεις.

Τὸ κοράσιον ἐμειδίασε ψυχρῶς καὶ ἔτεινε τὴν μικρὰν χειροκτιοφόρον χεῖρα πρὸς τὴν ξένην κυρίαν.

«Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω, τῇ εἶπε μὲ διαυγῆ φωνήν, ὑψουμένην εἰς τὴν διαπασῶν καὶ μὲ ὕφος οἰκοδεσποίνης δεχομένης ἐπίσκεψιν. Ἡ γιαγιὰ μοῦ ὡμίλησε πολλὲς φορὲς γιὰ σᾶς. Ἐνθυμοῦμαι ποῦ μου εἶπε, νομίζω, ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ ταξεῖδι.

— Νὰ μείνω μὲ τὴν δεσποινίδα, ὡς νὰναβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της; ἠρώτησεν ἡ γαλλὶς παιδαγωγὸς εὐσεβάστως.

— Εἰμπορεῖτε νἀποσυρθῆτε! ἀπήντησεν ἡ Λουκία μὲ ὑπερήφανον κίνημα τῆς κεφαλῆς. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ὀλίγον.

— Ἡ Δεσποινὶς ἐπιθυμεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν Φλοῦφ; ἠρώτησε κατόπιν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ὄχι· νὰ τὸν πάρετε ἐπάνω. Νὰ τοῦ βγάλετε τὸ ἐπανωφόρι του, νὰ του δώσετε ἕνα μικρό, μὰ πολὺ μικρὸ κομμάτι μπεσκότο καὶ μιὰ καραμέλα.

Καὶ στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν, συνῆψε μαζί της συνομιλίαν περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος μεγάλης κυρίας.

Καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἀρκούντως τὸ χρέος της πρὸς τὴν φίλην τῆς μάμμης της, τὴν ἀπεχαιρέτησε μὲ ἀξιοπρεπῆ συγκατάβασιν καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης.

Αἱ δύο κυρίαι εἶχον παρακολουθήσῃ ὅλους τοὺς λόγους καὶ τὰ κινήματα τοῦ κορασίου μετὰ τοῦ αὐτοῦ θαυμασμοῦ.

— Δὲν ἔχω δίκηο; ἠρώτησεν ἡ λαίδη Ἔνσδορτ, ἀφ' οὗ ἐκλείσθη ἡ θύρα· δὲν εἶνε σπάνιο καὶ χαριτωμένο πλασματάκι;

— Πολύ, πολύ, πολύ! ἀπήντησεν ἡ ξένη. Τί εὐφυία! τί χάρις! τί ὡραιότης! ὦ, ἀγαπητή μου, τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κόσμον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.'

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἔνσδορτ ἔφθασαν μὲ τὸν Φίλιππον καὶ τὰ «παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ» μίαν ὥραν πρὸ τοῦ γεύματος. Ἀνῆλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ δωμάτιά των, εὑρισκόμενα εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, διότι ἡ Λαίδη Ἔνσδορτ εἶχε παραχωρήσῃ τὰ δωμάτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενε συνήθως ὁ υἱός της μὲ τὴν νύμφην της, εἰς τὴν μικρὰν κληρονόμον. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρεχώρει ἀντ αὐτῶν εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἔνσδορτ ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερον ὡραῖα καὶ ἄνετα, τοῦτο δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δυσηρέστησεν ἀρκετὰ τὴν Λαύραν. Ἡ δυσαρέσκειά της ηὔξησεν ὅταν εἶδε τὸ μικρότατον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἑτοιμάσῃ διὰ τὸν Φίλιππον. Ἐκύτταξε τὸν σύζυγόν της θυμωμένη.

«Αὐτὸ φανερώνει ἀρκετὰ πῶς θά μας ὑποδεχθοῦν ἐδῶ-μέσα, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, ὥστε νὰ μὴν ἀκούσῃ τίποτε ὁ Φίλιππος. Λυποῦμαι πολὺ που δὲν ἔκαμα ὁ,τι ἐσκέφθην εἰς τὴν ἀρχήν, νὰ καταλύσωμεν δηλαδὴ εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον καὶ νὰ μὴ ἔλθωμεν ἐδῶ.

— Ἀγαπητή μου Λαύρα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἔνσδορτ, ἡ μητέρα μου ποτὲ δὲν θά μού το ἐσυγχωροῦσεν αὐτό. Ἂς οἰκονομηθοῦμεν τώρα ἐδῶ ὅπως εἰμποροῦμεν καὶ ἂς μὴ φαινώμεθα δυσηρεστημένοι. Αὐτὸ δὲν θά μας ὠφέλει εἰς τίποτε. Ἔπειτα ὁ Φίλιππος δὲν θὰ εἶνε ἄσχημα ἐδῶ. Βλέπεις ὅτι τὸ παιδὶ δὲν εἶνε δύσκολο καὶ εὐχαριστεῖται μὲ τὸ τίποτε. Καὶ τὰ δωμάτιά μας δὲν μου φαίνονται ἄσχημα· μόνον ὅτι εἶνε ὀλίγον ὑψηλά.

— Δὲν με μέλλει δι' αὐτό, εἶπεν ἡ Λαύρα· ἂν θἀναβαίνω μιὰ σκάλα ἀκόμη, δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος· ἀλλ' αὐτὴ ἡ μετατόπισίς πού μας ἔκαμαν, εἶνε, καθὼς εἶπα, τὸ δεῖγμα τῶν αἰσθημάτων μὲ τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα σου θά μας δεχθῇ.

Ὁ κύριος Ἔνσδορτ προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ τὴν σύζυγόν του.

— Ἔχεις ἄδικον, τῇ εἶπε, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ συγχύζεσαι, ἀγαπητή μου. Ἡ μητέρα ἔδωσε τὰ κάτω δωμάτια εἰς τὴν Λουκίαν διὰ νὰ την ἔχῃ πλησίον της. Εἶνε φυσικόν· ἡ μικρὰ εἶνε πολὺ ἀδύνατη καὶ θέλει νὰ την ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψίν της.

— Πιθανόν, εἶπεν ἡ κυρία Ἔνσδορτ, μὲ τόνον ὅμως ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρει ὅτι δὲν εἶχε πεισθῆ καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀνυπομονῶ ὅμως — ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγον, — νὰ ἴδω τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ εἰς τὴν μητέρα ὁ Φίλιππος. Ἐὰν τον μεταχειρισθῇ μὲ τραχύτητα ἢ ἁπλῶς μὲ ψυχρότητα, τὸ παιδὶ θά το ἐνναήσῃ ἀμέσως, διότι παρετήρησα ὅτι εἶνε πολὺ εὐαίσθητος φύσις. Παρετήρησες πῶς ἀποστρέφεται καὶ πῶς ἀποφεύγει κάθε τι κακὸν καὶ δυσάρεστον;

— Ἂς μή σε βασανίζῃ αὐτὴ ἡ σκέψις, εἶπεν ὁ κύριος Ἔνσδορτ. Ἀφησε νὰ ἴδῃς πρῶτα. Τὸ παιδὶ θά τα καταφέρῃ μόνον του· εἶνε τόσῳ ὡραῖον, τόσῳ θελκτικόν! Πιθανὸν ἡ μητέρα νὰ παρατηρήσῃ, ὅπως ἐγώ, καὶ τὴν ὁμοιότητά που ἔχει μὲ τὸν ἀδελφόν μου, ὅταν ἦτο μικρός. Πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι, ἐνῷ ἐπεριπατοῦσα μὲ τὸν Φίλιππον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰ δάσῃ, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔγινα πάλιν παιδί· τόσον ζωηρὰ μοῦ ἐπανήρχετο μαζί του ἡ ἀνάμνησις τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας! Ἂν ἡ μητέρα μου τὸν ἴδῃ, ὅπως τὸν βλέπω ἐγώ, ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε! Εἴξεύρεις ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἦτο τὸ εἴδωλόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἦτο ὁ τελειότερος ἄνθρωπός που ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ πάντα εἶχα ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλα τὰ ἄδικα....

Καὶ ὁ Ἔνσδορτ ἐξέπεμψε στεναγμὸν εἰς τὴν κάπως πικρὰν ἀνάμνησιν τῶν παρελθουσῶν ἀδικιῶν, τὰς ὁποίας εἶχε μὲν συγχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶνὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν μνήμην του ἐντελῶς.

Ἡ λαίδη Ἔσδορτ ἐν κομψοτάτῃ περιβολῇ, ἐπεριπάτει ἀνήσυχος εἰς τὴν αἴθουσαν, περιμένουσα τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ὅτε θὰ κατήρχοντο ὁ υἱός της καὶ ἡ νύμφη της.

Ὅταν οὗτοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὸν Φίλιππον, εὑρέθησαν εἰς ἀμηχανίαν. Ναὶ μὲν δὲν ἐπερίμεναν κοτὲ ἔνθερμον ὑποδεξίωσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τόσον βαθμὸν ψυχράν. Μόλις τοὺς εἶδεν ἡ λαίδη Ἔνσδορτ ὀπισθοχώρησε μέχρι τῆς πολυθρόνας της καὶ ἐκάθισεν ὡς θὰ ἐκάθητο βασίλισσα ἐπὶ τοῦ θρόνου της.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΕΝ ΦΥΛΛΟΝ

Δύο ἄνθρωποι ἐπαρουσιάσθησαν μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου. Ὁ εἷς ἐζήτει ἀπὸ τὸν ἄλλον χρηματικόν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δανείσῃ, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος διαμαρτύρετο λέγων:

— Σοῦ τα ἔδωσα, Πέτρε, τὰ χρήματά σου· σοῦ τα ἔδωσα. Δὲν θυμᾶσαι; Σοῦ τα ἔδωσα 'στὸ δρόμο, ἴσα-ἴσα κάτω ἀπὸ τὴν πρώϊμή μου κερασιά. Σὺ ἤρχεσο εἰς τὸ σπίτι μου κ' ἐγὼ ἐρχόμην εἰς τὸ 'δικό σου. Δὲν θυμᾶσαι;

— Δὲν θυμοῦμαι τίποτε... οὔτε τὸ δένδρο σου ξεύρω, οὔτε ἔλαβα τίποτε.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης πρὸς τὸν ἐναγόμενον. Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μου φέρῃς ἕνα φύλλον ἀπὸ τὴν κερασιά σου.»

Ὁ ἐναγόμενος ἔφυγεν. Ἡ ἀπουσία του παρατείνεται. Ὁ εἰρηνοδίκης ἀνυπομονῶν, λέγει:

— Πῶς ἀργεῖ!

— Μὰ ξεύρετε, κύριε εἰρηνοδίκα, ἀπαντᾷ ὁ δανειστής. Εἶνε κάμποσο μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ αὐτὴ ἡ κερασιά.

— Ἀ! Ἀ! Πέτρε! ἀνακράζει ὁ εἰρηνοδίκης. Τὸ γνωρίζεις λοιπὸν καὶ σὺ αὐτὸ τὸ δένδρο; Ἐπιάστηκες, ἀγαπητέ μου, 'στὰ πράσσα, ἢ μᾶλλον 'στὰ κεράσια... Ἔλα, ἔλα, πήγαινε τώρα νὰ προϋπαντήσῃς τὸν πρῶην ὀφειλέτην σου καὶ εἰπέ τῳ ὅτι ἐνθυμήθης τέλος πάντων... Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ εἶσαι τιμιώτερος.»

Βλέπετε; Τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα προδίδει τὸν κακόν.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη ὁ ἀετός, διὰ νἀπολαύσῃ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καὶ ἵπτατο ἐπὶ πολὺ πέραν τῶν νεφῶν, ἐλεύθερος καὶ καταμαγευμένος, εἰς τὰς αἰθερίους σφαίρας, τὰς ἀπροσίτους.

Ἐπὶ τέλους κουρασθεὶς ἀπὸ τὴν ἄφθαστον ἐκείνην πτῆσιν, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν κατῆλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς στέγης ἑνὸς σιτοβολῶνος.

Παράδοξος θρόνος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δι' ἕνα βασιλέα. Ἀλλ' ἔχουν καμμίαν φορὰν τὰς ἰδιοτροπίας των καὶ οἱ βασιλεῖς... Ἤθελεν ἄρά γε ὁ ἀετὸς νὰ τιμήσῃ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην θέσιν, ἢ μήπως εἰς μάτην εἶχε ζητήσῃ, μακρὰν τῆς φωλεᾶς του, τὴν ὑψικόρυφον δρῦν καὶ τὸν γρανίτινον βράχον; Δὲν εἰξεύρω νὰ σας εἴπω. Εἰξεύρω μόνον ὅτι ὀλίγον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς στέγης ἐκείνης καὶ εὐθὺς ἰδιοτροπία του τὸν ἔφερεν εἰς μίαν ἄλλην. Τὸν εἶδεν οὕτω νὰ πετᾷ μία ὄρνις καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ εὕρῃ τὴν φίλην της νὰ φλυαρήσουν.

«Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ, φίλη μου, τῇ εἶπε· διατὶ ὁ ἀετὸς μᾶς φαίνεται τόσῳ μεγάλον πρᾶγμα; Μᾶς λέγουν τόσα θαυμάσια διὰ τὴν πτῆσίν του· ἀλλ' εἶνε δύσκολον νὰ πετᾷ κανεὶς ἀπὸ στέγης εἰς στέγην; Καὶ ἐγὼ το κάμνω αὐτό, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ με θαυμάζῃ κανείς. Εἰς τὸ ἑξῆς ὁποιος νομίζῃ τὸν ἀετὸν ἀνώτερον ἀπὸ ἡμᾶς, εἶνε βέβαια τρελλός! Καὶ τί ἔχει καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς; Πόδια ἢ μάτια; Ἔννοιά σου καὶ τὸν εἴδαμεν καὶ τὸν εἰξεύρομεν. Δὲν πετᾷ καλλίτερα ἀπὸ τὲς ὄρνιθες, ὄχι!»

Καὶ ὁ ἀετὸς ταῖς ἀπήντησεν:

«Ἔχετε δίκαιον καὶ ἄδικον συγχρόνως. Ἂν ὁ ἀετὸς θελήσῃ καμμίαν φορὰν νἀφήσῃ τὰς ὑψηλάς του σφαίρας, εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰμπορεῖ νὰ χαμηλώσῃ καὶ νὰ πετᾷ ὅπως πετᾶτε καὶ σεῖς, ὀλίγον ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ ποτὲ αἱ ὄρνιθες, ὅσῳ νὰ ἤθελαν, δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ πετάξουν ἕως τὰ σύννεφα!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΛΟΦ]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καὶ τούτου τοῦ μύθου ζητεῖται πάλιν τὸ ἐπιμύθιον. Τί ἐννοεῖ δι' αὐτοῦ ὁ Κριλώφ; Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ἔχει δικαίωμα νὰ στείλῃ τὸ ἐπιμύθιόν του μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου μὲ τὸ ὄνομά του ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του.

Τὸ καλλίτερον ἐπιμύθιον θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν». (Ἴδε καὶ φυλλάδιον 15, σελ. 120).

ΠΡΩΙΑ

Ξυπνήσανε κι' ἀφήσανε
τὴν θερμὴ φωλιά
καὶ τ' ἰσμά τους ἀρχίσανε
τὰ φαιδρὰ πουλιά.

Γιατὶ ὁ ἥλιος χύθηκε
'ς τὴν ἀνατολὴ
κ' ἡ φύσις ὅλη 'νδύθηκε
φωτεινὴ στολή.

Γι' αὐτὸ ξυπνοῦν κ' ἐνδύνονται
τὰ καλὰ παιδιά
καὶ χύνουνε καὶ πλύνονται
μ' εὔθυμη καρδιά.

Καὶ σὰν πουλιὰ προβάλλουνε
'μπρὸς 'ς τὸν οὐρανὸ
καὶ 'ς τὸ Θεό τους ψάλλουνε
ὕμνο πρωϊνό.

Κι' ὁ Πλάστης, καθὼς ξεύρετε,
μὲ πολλὴ στοργὴ
τὰ βλέπει καὶ τα χαίρεται
καὶ τα εὐλογεῖ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Τί τα θέλετε! ἔλεγεν ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς Καλλιόπης εἰς μερικὰς φίλας της· εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ἀπὸ τώρα ὅτι δὲν ἔχω μαλλιά... τὰ ἔχασα σχεδὸν ὅλα.

— Καλὲ τί λέτε, μαμμά! φωνάζει ἡ μικρὰ Καλλιόπη. Δὲν θυμᾶστε χθὲς τὸ βράδυ πού τα ἐδάλετε 'ς τὸ συρτάρι σας;

Ἐστάλη τῆς Αὐγας τοῦ Φαλήρου

*

Μοῦ διηγήθησαν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ *Χαλασμοῦ Κόσμου*.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε νὰ φάγῃ μὲ τὸν πατέρα του εἰς ἓν τῶν ἐστιατορίων τοῦ Φαλήρου.

— Σεῖς τί θὰ πάρετε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.

— Ὀρθογραφικὰ λάθη! ἀπαντᾷ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου.

— .....

— Ἀκουσες; ὀρθογραφικὰ λάθη!

— Δὲν ἔχομεν, κύριε!

— Τότε πῶς ὑπάρχουν εἰς τὸν κατάλογον;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καλὰ λέγεις, *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*. Τώρα τὰς διακοπὰς εἰμπορεῖτε νὰ μάθετε καὶ νὰ παραστήσετε πολλὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ «Παιδικὸν Θέατρον». Θά το εἴπω εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σκοπεύει νὰ σας συστήσῃ διάφορα ἀναγνώσματα καὶ ἐνασχολήσεις διὰ τὰς διακοπάς.

Ἀ, τώρα ποῦ ὑπογράφεις, *Βασίλισσα Ταϊτοῦ*, μάλιστα! Χαίρω πολὺ που ξαναβλέπω μίαν παλαιάν μου φίλην, πολὺ-πολὺ ἀγαπητήν.

Ἀπεράσισες λοιπὸν νὰ μου γράψῃς καὶ σύ, Γεώργιε Βάλληνδα, καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου; Χαίρω πάρα πολὺ δι' αὐτὸ καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

«Εἶμαι καταχαρούμενη—μοῦ γράφει ἡ *Εὐαίσθητος Καρδία*,— καὶ ἄκουσε νὰ σου 'πῶ διατί: Μὲ τὰς μικρός μου οἰκονομίας; εἶχα ἀγοράσῃ 16 τόμους σου, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τοὺς ἔδωσα νὰ τους δέσουν, τώρα δέ μού τους ἔφεραν κόκκινους μὲ χρυσᾶ γράμματα, τὰ ὁποῖα λέγουν «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων» πάρα κάτω τὸ ἔτος καὶ κάτω-κάτω τὸ ὄνομά μου. Δὲν εἰξεύρεις τί ὡραῖοι που εἶνε καὶ πῶς τους καμαρώνω... Ἐπάνω ἡ Διάπλασις καὶ κάτω τὸ ὄνομά μου· τί ὡραῖα που εἴμεθα ἔτσι συνδεδεμένοι...» Ἀ, σε βεβαιῶ, πολὺ με συγκινοῦν τὰ γραφόμενά σου, *Εὐαίσθετος Καρδία*! Καὶ συμφωνῶ μὲ ὅσα μοῦ γράφεις ἕως κάτω.

Λευκὸν μου *Ῥόδον*, σοῦ στέλλω τὸ πιὸ θερμό μου φιλάκι γιὰ τὰ γενέθλιά σου καὶ τὰς καλλιτέρας μου εὐχές. Σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὸ λαμπρὸν δῶρον τῆς θείας σου. Σοῦ ἔστειλα τὸ «Παιδικὸν Θέατρον». Ὁ κύριος Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς κολακευτικούς σου λόγους, Κωνσταντῖνε Κανελάκε, νέε μου φίλε. Θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν παραγγελίαν σου. Θὰ μου γράψῃς καὶ σὺ τακτικά;

Ἡ παρατήρησίς μου δὲν ἔπρεπε «νὰ σε κόψῃ 'στὴ μέση» ἀγαπητέ μου Μιλ. Δ. Γιαννιέ. Ἀπεναντίας πρέπει νὰ γράψῃς μὲ περισσότερον θάρρος, ἀφ' οὗ μου ἤρεσαν τόσον τὰ γραφόμενά σου, ὥστε νὰ ἐλπίσω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς καὶ συνεργάτης μου.

Διατί μου στέλλεις τὰς λύσεις σου μὲ συστημένας ἐπιστολάς, φίλτατε *Διόδοτε*; Ἡ δαπάνη εἶνε περιττή, διότι καὶ αἱ ἁπλαῖ ἐπιστολαὶ φθάνουν ἀσφαλέστατα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Μὲ ἠύφρανεν ἡ εὐωδία τοῦ γράμματός σου, Πόπη Βογοπούλου. Ἔτσι πρέπει νὰ εὐωδιάζῃ καὶ ἡ ψυχή σου. Τοὺς τόμους παρέδωκα εἰς τὸν κομιστήν.

Περιμένω λοιπὸν τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου,

Παλικὲ Ἀστήρ, μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου τὰς λαμπρὰς ὡς ἐλπίζω, *Τὰ εἶπα εἰς* τὸν κ. *Φαίδωνα*.

Εἶσαι ἡ μόνη *Κάμπια* ποῦ δὲν σε σιχαίνομαι, μικρέ μου φίλε... Ἀλλὰ πόθεν αὐτὸ τὸ παράδοξον ψευδώνυμον; *Σὲ παρακαλῶ* νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Γλαῦκα*.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς *Νηρηίδος τοῦ Βύρωνα*, ἠθέλησε βέβαια νὰστειεύθῃ, *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ σχίσω τὰς λύσεις σου; Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά ποῦ μου προτείνεις, κανὲν δὲν μου φαίνεται ἱκανὸν νὰντικαταστήσῃ αὐτὸ που θέλεις νὰφήσῃς. Στεῖλέ μου καὶ ἄλλα νὰ σου διαλέξω.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὴν εἰκόνα σου *Ἀττικὴ Νύξ*. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς καὶ οὕτω θὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ περιέργεια τῶν πολλῶν μικρῶν μου φίλων που θέλουν νὰ σε ἴδουν. Τί νὰ *σε* 'πῶ *ὅμως*! δὲν *εἶμαι πολὺ* δυνατὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω...

Ἡ *Ἀττικὴ Νύξ* εὐχαριστεῖ τὸν *Καλὸν Γείτονα*, τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν*, τὴν *Μαρουσιώτισσαν* καὶ τὸν *Χρυσάετον* καὶ τους εὔχεται ἐξ ὅλης καρδίας νὰ τους συγχαρῇ γρήγορα καὶ ἐκείνη.

Μὲ πολλὴν δυσκολίαν μόλις κατώρθωσα νὰναγνώσω, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*, τὴν ἐπιστολήν σου. Βιάζεσαι πολὺ καὶ κάμνεις τὰ γράμματά σου εἰς ἄκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις ὅτι πολλὰς λέξεις δὲν ἠμπόρεσα διόλου νὰ τας ἀναγνώσω; Τί *κρῖμα*! Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἦτο πολὺ χαριτωμένη. Γράψε μου τα πάλιν, σὲ παρακαλῶ, προπάντων τὰ ἀφορῶντα τὴν *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν*. — Ὥστε ἡ γατίτσα σου εἶνε ὑπερήφανος, διότι κατάγεται ἐξ Ἀγκύρας; Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν σωφρονίσωμεν;

Εἶνε καὶ πολὺ γνωστόν, καλέ μου φίλε Δ. Ν. Χατζίσκε, αὐτὸ τὸ αἴνιγμα τοῦ ψαλιδιοῦ, τὸ ἔχω δὲ καὶ δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Τίποτε νέα γράψε, ἰδικῆς σου ἐπινοήσεως καὶ στεῖλε νὰτα δημοσιεύσω, ἂν ἐγκριθοῦν. Γράψε μου καὶ κανένα γραμματάκι.

Ὁ Α. Κολιαλέξης εὐχαριστεῖ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ τον παρακαλεῖ νὰ τῳ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἢ τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικά του ἔπωσ, λέγει, ἐκεῖθεν ἐννοήσῃ τοῦτον καὶ *φροντίσῃ νὰ σχετισθῇ μαζί* του ὡ ὡς ἐπιθυμεῖ πολύ.

Ὁ Κοραῆς στέλλει πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Ἰωνίδα*.

Εὖγε, *Ὀλυμπιονίκα* μου! Εἶσαι ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων, διὰ τὰς τόσας σου προόδους καὶ ἄλλων τόσων διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν, μεθ' ἧς προσπαθεῖς νὰ λύῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τόσον εἰλικρινῆ καὶ εὐθὺν σε θέλω πάντοτε!

Ὁ Δὸν Κεχώτης, ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μου *Δὸν Κεχώτης*, μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Κομφούκιον* ὅτι καὶ αὐτὸς τον γνωρίζει, ὅτι *εἶνε μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ἐπιμελέστατος*, καὶ ὅτι τον ἀσπάζεται.

Μὴν ἀνησυχῆς, *Ἀνεμώνη*, ἔλαβα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β.' Κυριακήν. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω· ἂν θέλῃς εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς εἰς τὴν ἰδίαν, ἀφ' οὗ την γνωρίζῃς, καὶ νὰ την παρακαλέσῃς νὰ σοῦ το εἴπῃ. Ἂν μου στείλῃς μάλιστα καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολήν σου.

Χρυσῆ Ἀμμουδιά, ἡ Ὁμηρειάς μοῦ δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ σου εἴπω ὅτι ὀνομάζεται *Πολύμνια Α. Δασκάρεως* ἐν Σμύρνῃ, καὶ ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀλλάζει ψευδώνυμον. Ἂν θέλῃς, λέγει, εἰπέ της καὶ σὺ τὄνομά σου.

Ἔλαβα τὴν ἀπαντησίν σου εἰς τὴν Β' Κυριακήν, *Γενναῖε Καλλικρατίδα*, καὶ σου ἤλλαξα τὸ ψευδώνυμον. Νὰ μου γράφῃς.

Ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» καὶ ὁ μικρός μου φίλος Περικλῆς Σκέρερης, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι.

Ἔλαβα τὴν ζωγραφιάν σου, πεντατεῖ μου *Σαρδανάπαλε*, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισα κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Τὴν δημοσιεύω ἐδῶ, μήπως τα γνωρίσουν οἱ μικροί μου φίλοι. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τα γνωρίσουν, ἂς γνωρίσουν τοὐλάχιστον τὸ ζωγραφικὸν τάλαντόν σου! Εὖγε μικρὸ μου *Σαρδαναπαλάκι*

Ἀπὸ ἔνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κοραῆν* (ὁ ὁποῖος *βέβαια τώρα ποῦ εἶνε καλὰ καὶ* δὲν ἔχει μαθήματα, θὰ μου γράφῃ συχνότερα). Εὐάγγελον Ι. Δούκαν, Γεώργιον Μ. Χόρς, *Λωρικὴν τῆς Ρουμανίας*, Η. Ι. Παπαθωμόπουλον καὶ *Ἐρημίδην* (τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν Β' Κυριακήν.)

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἤτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραμάτια

δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».

Τιμᾶται φράγκα 2

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Ἰουλίου 1896

306. Συλλαβόγριφος.

Τὰ δύο πρῶτα εἶσαι σύ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον ὁ Ζεὺς σκληρὰ 'στὸν Ἅδη βασανίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

307 Λεξίγριφος.

Ἔμπρὸς νὰ βάλῃς ἀριθμὸ
καὶ ὕστερα μιὰ σκέψι
καὶ νὰ την δώσῃς 'ς τὸν πτωχὸ
που θὰ σοῦ την γυρέψῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισσοῦ

308 Πρόβλημα.

Ὁ Γιάννης, ὁ *Κώστας* καὶ ὁ *Χρῆστος* ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ κυνήγιον.

— Πόσα ὀρτύκια φέρνετε; τοὺς ἐρωτᾷ εἷς φίλος.

— Ἐγὼ φέρνω τὰ περισσότερα καὶ ὁ Χρῆστος τὰ λιγώτερα, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης.

— Πόσα ἐσκότωσε ὁ καθένας σας θέλω νὰ μάθω, ἐπαναλαμβάνει ὁ φίλος.

— Ἄκου νὰ σοῦ το 'πῶ ἐγώ, λέγει τότε ὁ Κώστας. Ἂν πολλαπλασιάσῃς τὰ μισὰ ὀρτύκια τοῦ Γιάννη μὲ τὰ ἕξη ὀρτύκια τοῦ Χρήστου, εὑρίσκεις τετραπλασιασμένα τὰ δικά μου.»

Τὸν ἐρώτησε τὸν ἄνθρωπον! Εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ του ἀπαντήσετε ὡρισμένα πράγματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ

309. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΙΓΕΕΕΕΛΛΝΝΕΣΟ ἀπαιτεῖται ἀγὼν διὰ νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα.

310 Γωνία

Τ + + + + = Ἀρχαία πόλις.
+ Υ + + + = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
+ + Φ + + = Ὕψωμα γῆς.
+ Ο + + + = Πτηνόν.
Σ + + + + = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορφιωτικοῦ

311-313 Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Τὸ Πήλιον, ὡς καὶ ἡ Ὄσσα εἶνε ὄρη τῆς Ἑλλάδος.
2. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο υἱὸς τοῦ Φιλίππου.
3. *Ἡ Μαδαγασκάρη ἔχει νοσηρὸν κλίμα.*

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαράκη

314-318 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἱωνδήποτε γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄργυρος, ἀριθμός, ἀτραπός, μαλακός, κρατήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνης.

319. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1 Πόλις τῆς Ρουμανίας. 2. Ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Παλκιολόγου

320 Ἀλληλοσύμφωνον.

Η — ωωωα—ια—ιει—αι—η—ιοο:α—ω—ειει.

Ἐστάλη ὑπὸ Περικλ. Σκέρερη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 καὶ 27 Ἀπριλίου 1896

204. Ἄκανθος, ἄνθος. — **202**. Θηρίον, ἴον. — **203**. Ὠά. — **204-206**. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2, Ὁ Ἱπποκράτης. 3, 6 Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. **207**. Καθότι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουν *δέσιμον*. — **208-209**. 1, Σύμη 2. Κέα. — **210-214** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ῥέκτης, ἐκτός, ἔνεκα, νεκρός, νέκταρ. — **215**. Ὁ ἀθυρόστομος δμοιάζει *ἀσφράγιστον ἐπιστολήν*, ἣν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγνώσῃ.

216. Κεκπαδοκία(κ, δοκοί, α). — **217**. Ἀσθμα, ἄσμα. — **218**. Τὸ ψαλίδι. — **219**. Καλομελέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λῆξις, ὄθμμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὔθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορῶ, εὐκόλως, ρυπαρός, χαρά, ἔσχατος, ταπεινός ἀδύνατος, ἰαματικός). — **220—222**. 1. Ροδῆ. 2, Πίτυς. 3, Κέδρος. — **223—227**. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρά, χείρ — **228**. ΑΡΠΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑρών, 2, Ρίον. 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακαλοῦνται περὶ μὴ λήψεως φύλλων γενόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἴδοῦ ἀπαράδεκτα.